

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.529 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14 april 1990 (6 Miyaziya 1982 Ethiopische Kalender, hierna EK) te Addis Abeba. U bent van Oromo afkomst. Uw moeder overleed toen u twee jaar oud was. Tot uw zeven jaar zorgde uw grootmoeder in Degahabur (Ogaden) voor u. Daarna keerde u terug naar Addis Abeba waar een kindermisje voor u zorgde. Uw vader kwam u om de twee weken opzoeken. Hij was commissaris van de militaire politie in Oromia. Nadat uw vader*

hiermee stopte werd hij handelaar. Hij hield eveneens om de twee weken meetings bij jullie thuis. Op 15 juli 2007 (8 Hamle 1999 EK) ging uw vader naar de 'edir' (vergadering van jullie wijk). Hij kwam echter niet terug naar huis. Later belde uw oom om te zeggen dat uw vader met de politie naar Ogaden gegaan was en dat u zich niet ongerust moest maken, dat hij enkele dagen later zou thuiskomen. De volgende dag kwam de politie naar jullie huis. Ze deden een huiszoeking en vonden documenten van het 'ONLF' (Ogaden National Liberation Front). De agenten zeiden dat deze documenten bevestigden dat uw vader lid was van het ONLF. De volgende dag kwamen de agenten weer. Ze toonden u foto's en vroegen of u iemand herkende. Na veel aandringen gaf u toe dat het mensen waren die om de twee weken naar de meetings bij jullie thuis kwamen. De volgende dag kwamen de agenten weer. Ze vroegen u waar de opslagplaats van uw vader was. Nadat ze u in uw gezicht sloegen vertelde u hen dat die aan de overkant van de straat lag maar dat u er geen sleutel van had. De gewapende agenten gingen naar de opslagplaats van uw vader om die te doorzoeken. U zag toen de kans om weg te komen. U vluchtte naar het huis van uw klasgenoot, Tigist. De moeder van Tigist verwittigde uw oom. Uw oom beloofde na te gaan wat er aan de hand was. Na een week werd u ziek. De moeder van Tigist contacteerde opnieuw uw oom die zijn vriend, Kediri stuurde om u op te halen. U bleef nog een tweetal weken bij Kediri terwijl uw oom alles regelde voor uw reis naar het buitenland. Hij had ondertussen immers vernomen dat uw vader gedood werd en hij vreesde voor uw leven omdat de politie meermaals teruggekomen was naar jullie huis. Op 13 augustus 2007 (7 Nahase 1999 EK) verliet u onder begeleiding het land. Op 16 augustus 2007 (10 Nahase 1999 EK) kwam u in België aan waar u nog diezelfde dag een asielpprocedure startte."

2. Ter terechtzitting worden de beide partijen erop gewezen dat de feiten, die overigens niet betwist worden door verzoekende partij, niet stroken met de verklaringen van verzoekster daar ze steeds heeft gesteld dat haar vader politieagent was in de Ogaden, in Degahabour terwijl volgens de bestreden beslissing verzoeksters vader politieman was in Oromia.

Ten gronde.

2. Verzoekster roept de schending in van de "materiële motiveringsplicht".
1. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen

subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster heeft een paspoort verkregen zodat ze hiervoor de nodige legitimatie heeft moeten neerleggen en documenten afkomstig van haar wijkautoriteiten. Verzoekster legt in België geen enkel identiteitsdocument voor en haar verklaringen aangaande haar paspoort zijn bovendien tegenstrijdig. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze met haar eigen paspoort reisde en dit gaf aan de smokkelaar (gehoorverslag DVZ, 20.11.2007, p.7), terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat ze nooit een eigen paspoort heeft gehad, noch heeft aangevraagd en dat de smokkelaar een paspoort voor haar voorzien had (gehoorverslag CGVS, 25.01.2008, p.7-8). Met betrekking tot haar studentenkaart verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze eveneens werd afgenomen door de smokkelaar (gehoorverslag DVZ, 20.11.2007, p.7) terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat ze deze kaart thuis achterliet (gehoorverslag CGVS, 25.01.2008, p. 8). Het verzoekschrift bevestigt zonder toelichting de versie afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat de bestreden beslissing op dit punt niet wordt weerlegd. Verzoeksters verklaringen zijn onverzoenbaar. Het is niet aannemelijk dat verzoekster niet eenduidig kan stellen of ze administratieve stappen ondernam om een paspoort te verkrijgen zodat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dit punt leugenachtig voorkomen.
1. Verzoekster verklaart de enige dochter te zijn van haar ouders. Haar moeder zou overleden zijn toen ze klein was. Ze verklaart na de dood van haar vader niemand te hebben in Ethiopië die haar beschermd. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat ze deel uitmaakt van een uitgebreide familie en ook gedeeltelijk door hen is opgevoed. Verzoekster verklaart eveneens dat haar oom zakenman is en haar beschermde na het overlijden van haar vader. Verzoeksters vader was eveneens een begoed zakenman zodat er minstens verwacht kon worden dat verzoekster haar afkomst kan aantonen. Verzoekster toont niet aan waarom ze geen inspanningen deed contact te leggen met haar familie in Ethiopië om haar identiteit naar behoren aan te tonen.

Nopens de status van vluchteling.

4. Dat verzoekster met haar eigen paspoort kon reizen relateert volgens de Commissaris-generaal haar voorgehouden vrees voor vervolging: *“Het is immers weinig waarschijnlijk dat u zonder problemen het land zou hebben kunnen verlaten met een paspoort op uw naam indien de politie en de autoriteiten actief op zoek waren naar u.”* Verzoekster herhaalt *“dat ze zonder problemen het land heeft verlaten met haar paspoort”* en dat dit *“perfect mogelijk [is] gezien men Ethiopië niet kan vergelijken met België en het hier gekende centraal registratiesysteem. Het is niet onlogisch dat een onderzoek bij de lokale autoriteiten niet gekend is bij de luchthaven autoriteiten.”* Verzoeksters bewering over de Ethiopische administratie is strijdig met verzoeksters bewering dat ze toch internationale bescherming moet zoeken niettegenstaande ze geen politieke activiteiten had, niettegenstaande enkel lokale autoriteiten haar zoeken, en niettegenstaande het centraal registratiesysteem gebrekkig is. Verzoeksters relaas is intern incoherent zowel wat haar verklaringen betreft als haar handelwijze en uitreis.

5. De asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat zij *“een aantal onduidelijke, weinig gedetailleerde en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de activiteiten van (haar) vader en met betrekking tot de vervolging door de Ethiopische autoriteiten”* en omdat haar *“vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten louter speculatief is en uitsluitend gebaseerd is op verklaringen van derden, zonder dat dit ondersteund wordt door concrete elementen”*.
1. Wat verzoeksters verklaringen betreft stelt de bestreden beslissing: *“U verklaarde dat uw vader om de veertien dagen vergaderingen bij jullie thuis hield waar steeds dezelfde tien personen aanwezig waren (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U kon geen enkele naam van deze personen geven (zie verhoorverslag CGVS, pp.4-10). U wist niet waar de vergaderingen bij jullie thuis zoal over gingen en kon verder niets zeggen over de vergaderingen (zie verhoorverslag CGVS, p.10). Dit is toch wel zeer verwonderlijk daar uit uw verklaringen blijkt dat de meetings sinds een viertal maanden om de twee weken in jullie huis gehouden werden (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U vertelde aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat uw vader op 26 juli 2007 (19 Hamle 1999 EK) uit jullie huis werd gehaald en dat hij ervan beschuldigd werd lid te zijn van het ‘ONLF’ (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader op 15 juli 2007 (8 Hamle 1999) naar de EDIR (vergadering van de wijk) ging en dat hij niet meer terug kwam (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U vertelde dat u nadien van de agenten die jullie huis kwamen doorzoeken vernam dat uw vader aangehouden werd omdat hij ervan verdacht werd lid te zijn van ‘ONLF’ (zie verhoorverslag CGVS, p.9) en dat hij gedood werd (zie verhoorverslag CGVS, p.9). U kon verder niet zeggen waar uw vader precies aangehouden werd (zie verhoorverslag CGVS, p.9). U voegde enkel toe dat u van uw oom vernomen had dat uw vader naar Ogaden gegaan was en dat hij in Ogaden geëxecuteerd werd (zie verhoorverslag CGVS, p.9).”*
1. Verzoekster is volkomen onwetend over haar vaders activiteiten tenzij dat haar vader lid was van het ONLF. Verzoekster stelt enerzijds dat haar beide ouders geboren zijn in Degahabur in de Ogaden maar toch van Oromo etnie. Verzoeksters bewering dat onvoldoende aandacht besteed wordt *“aan het feit dat zij zelf niet rechtstreeks betrokken was en geen interesse vertoonde in de activiteiten van haar vader”* kan in casu niet overtuigen aangezien verzoeksters situatie (en beweerde afkomst/etnie) bijzonder en ongewoon is en ze zich hiervan minstens bewust moet geweest zijn. Het is dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen niet geobjectiveerd worden, onder meer niet minstens wordt aangetoond dat een Oromo een voorname rol zou kunnen verkrijgen binnen de ONLF.
2. Verzoekster houdt vol dat haar Oromo-vader wel een rol zou gespeeld hebben binnen de Ogadenbeweging zodat niet aannemelijk is dat verzoekster noch over de ONLF, noch over de vergaderingen bij haar thuis minimale nuttige gegevens kan aanbrengen. Een gebrek aan interesse kan dergelijke onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. Ten slotte kan verzoekster evenmin de tegenstrijdigheden inzake de arrestatie van haar vader aannemelijk verklaren wat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder onderuithaalt. Verzoekster toont niet aan dat haar vader politiek geëngageerd was, noch dat hij voor het ONLF werkte, noch dat hij verdween of geëxecuteerd werd.
2. Verzoekster kan geen nuttige informatie geven over de feiten aan de basis van haar vertrek. Haar verklaring dat ze verdacht was door de Ethiopische staat is niet ernstig daar verzoekster slechts een adolescente was, die geheel onbekend is met de

Ethiopische politiek. Verzoekster toont niet aan waarom een jonge Oromo vrouw die opgegroeid is in Adis Abeba en enkel het Amhaars spreekt, van ONLF sympathie zou worden verweten. Haar verklaringen zijn vaag en komen verzonnen voor. De loutere bewering dat haar oom zei dat ze net als haar vader geëxecuteerd zou worden (zie verhoorverslag CGVS, p.11) kan niet overtuigen in het licht van haar andere verklaringen dat zij een persoonlijke vervolging enkel kan vermoeden en enkel steunt op informatie van derden (gehoorverslag CGVS, 25.01.2008, p. 11). Daarenboven blijkt dat de politie haar bij de vele huiszoeken naar haar vader ongemoeid liet, dat er nooit bij haar oom navraag werd gedaan naar haar vader en dat verzoekster op haar vraag het land kon verlaten met de nodige administratieve steun van haar autoriteiten (zie Dienst Vreemdelingenzaken verhoor “*Ik reisde wel degelijk met mijn eigen paspoort.*”).

3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. “*In subsidiaire orde*” vraagt verzoekster “*de subsidiaire bescherming toe te willen kennen*” doch geeft hiervoor geen concrete argumenten.
1. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve uitsluitend op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van haar overheid waardoor haar vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Zij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.